

NĚKTERÉ AKTUÁLNÍ VOJENSKOPOLITICKÉ A VOJENSKÉ OTÁZKY KAPITALISTICKÝCH STÁTŮ

Vítězství iránské revoluce rozhodným způsobem změnilo poměr sil na Středním východě; především podstatně oslabilo agresivní Bagdadský pakt, jehož byl Irák jedním ze zakládajících členů, oslabilo postavení Spojených států amerických a Velké Británie v této oblasti a posílilo národně osvobozenecský boj arabských národů.

Přes ozbrojený zásah americko-britských vojsk nebylo dosaženo cíle — potlačit revoluční hnutí libanonského a jordánského lidu a obnovit reakční režim v Iráku. Pevný a prozíravý postup nové irácké vlády, podporovaný širokým lidovým hnutím, přijetí resoluce arabských národů Valným shromážděním Organizace spojených národů a zejména odpor světového veřejného mínění donutily Spojené státy americké a Velkou Británii k odsunu svých vojsk.

Oba státy se však snaží využít vnitřních obtíží a narušit jednotu arabských národů s cílem znovu získat svůj vliv na Středním východě. Provokační vystoupení tuniského zástupce proti Sjeddencené arabské republice na zasedání Arabské ligy prokázalo, že tuniská vláda má pokračovat v reakční úloze bývalého iráckého režimu.

Dalším opatřením imperialistických států je upevnit posice reakčních vlád Pákistánu a Thajska, jejichž lid usiluje o změnu jednostranné orientace svých zemí a o zmírnění militarizace hospodářství, vyplývající z členství v útočných paktech. Za tím účelem vyhlásil pákistánský prezident Mirza 7. 10. 1958 stanné právo a nastolil vojenskou diktaturu generála Ajuba Chama a thajský maršál Sarid Thanarat provedl 20. 10. 1958 vojenský puč a převzal veškerou moc v zemi. Oba státy jsou členy útočného paktu pro jihovýchodní Asii — SEATO a Pákistán současně i členem Bagdadského paktu. Tato opatření jsou dalším ukazatelem slabosti útočných paktů v Asii.

Neúspěch americko-britské intervence na Středním východě vyvolal nové americké provokace za pomoci reakčních tajwanských sil proti Čínské lidové republice. Cílem nové agrese je odvrátit pozornost od nezdaru na Středním východě a pokračovat i nadále v politice „přivést svět na okraj války“.

Za tím účelem postupně zesílily Spojené státy americké 7. námořní flotilu operující v oblasti Dálného východu dalšími plavidly a vytvořily silné vojenské námořní uskupení, složené z pěti mateřských letadlových lodí s 540 bojovými letouny, ze 6 křižníků, z 42 torpédoborců a 4 ponorek. Její jednotky doprovázejí čankajškovská plavidla při zásobování pobřežních čínských ostrovů, při čemž hrubě narušují teritoriální vody Čínské lidové republiky.

Zvlášť značně byly zesíleny americké vojenské vzdušné síly v Tichomoří. Dosavadní uskupení, složené ze dvou taktických leteckých armád (5. a 13.), z jedné stíhací letecké divise (326.), z jedné dopravní letecké divise (315.) a z jedné letky taktických řízených střel TM-61 MATADOR s 75 taktickými řízenými střelami TM-61, bylo zesíleno silným úderným uskupením s celkovým počtem asi 200 letounů F-100, F-101 a B-66, přesunutým ze Spojených států amerických na Tajvan a Okinavu, a leteckou jednotkou přepadových stíhačů, vyzbrojenou letouny F-104 STARFIGHTER. Protivzdušná obrana Tajvanu byla posílena oddílem protiletadlových řízených střel NIKE-HERCULES. Tento oddíl je prvním americkým útvarem vyzbrojeným tímto novým typem řízených střel, odeslaným do zámoří.

Pozemní síly, složené ze dvou pěších divíí v jižní Koreji a z jedné divise námořní pěchoty na ostrově Okinava, zůstaly v dosavadním složení.

Uskupení amerických vojenských vzdušných, vojenských námořních a pozemních sil na Dálném východě je uvedeno na schématech 1 a 2.

Nové americké provokace na Dálném východě vyvolaly odpor i v samých Spojených státech. Presidentovi a vládě je vytýkáno, že přivádějí zemi do válečného nebezpečí. Americká vláda pod tlakem veřejného mínění snaží se vzbudit dojem, že je ochotna přistoupit na „mírové projednání“ tajwanské otázky, avšak její jednání je v rozporu s těmito projevy.

Rovněž v činnosti Severoatlantického paktu se projevil v letních měsících agresivní charakter v plném rozsahu. Členské státy neodsoudily britsko-americkou agresi na Středním východě, ale některé státy dokonce poskytly letiště na svých územích k přepravě vojsk a materiálu a Turecko dokonce soustředilo své síly k přímé vojenské intervenci.

Rovněž i ostatní činnost byla zaměřena na plnění usnesení Rady Severoatlantického paktu z prosince 1957 a ministrů obrany členských států paktu z dubna 1958, ukládající

další zvýšení připravenosti spojeneckých sil. Hlavní důraz je kladen na umístění řízených střel středního dosahu na evropském válečném poli a na výstavbu západoněmecké armády.

Největší úsilí v přípravách na válku vyvíjejí Spojené státy americké, jejichž rozpočet charakterisuje cíle americké politiky. Na rozdíl od obvyklé praxe schválil kongres vojenské výdaje na rok 1958—59 (39 602 827 000 dol.) vyšší o 815 857 000 dolarů, než požadovala vláda. Zvýšení je zdůvodňováno nutností zabránit snižování početních stavů pozemních sil a námořnictva. Ze skladby vojenského rozpočtu vyplývá, že došlo k značnému zvýšení výdajů určených na nákup řízených střel, kdežto položky určené na nákup konvenčních zbraní byly sníženy. Zvláště velký vzestup nastal u výdajů určených na vývoj a výzkum (o 81,3 %); z této položky připadá převážná část (asi 96,3 %) na vývoj a výzkum řízených střel. Tyto údaje však nejsou úplné, neboť další výdaje jsou vynakládány na tyto účely soukromými společnostmi.

Ve skladbě vojenských výdajů se plně odráží americká strategická koncepce, podle níž mají evropské členské státy Severoatlantického paktu nést hlavní tíhu při uskutečňování agresivních plánů proti zemím tábora socialismu, zejména svými pozemními silami, zatím co činnost amerických sil má být zaměřena hlavně na činnost letectva a na obsluhu řízených střel středního a dalekého dosahu.

Dalším opatřením amerických příprav na válku je schválení návrhu zákona o reorganizaci ministerstva obrany, který zvyšuje pravomoc presidentu, ministra obrany a Společného štábu náčelníků. Kompetence ministrů pozemních, vojenských vzdušných a vojenských námořních sil se zužuje na administrativu a zásobování. Společný štáb náčelníků se tedy stává hlavním řídicím orgánem pro zpracovávání strategických plánů a řízení činnosti amerických sil.

Rovněž osm hlavních vojenských velitelství, dosud podřízených jednotlivým ministrům, bude podléhat prostřednictvím Společného štábu náčelníků přímo ministrovi obrany. Změna podřízenosti těchto velitelství má být provedena do konce letošního roku. Jako první přešlo Evropské velení (European Command — VS Paříž) do podřízenosti Společného štábu náčelníků dnem 15. září. Tato opatření značně zoperativní systém velení na nejvyšších velitelstevských stupních. Působnost jednotlivých velitelství a jejich podřízenost je znázorněna na schématu 3.

Z dalších členských států Severoatlantického paktu čím dál více upevňuje své politické, hospodářské a mocenské postavení Německá spolková republika. Její zahraniční politika se zaměřuje na dosažení vedoucího postavení mezi evropskými kapitalistickými státy. Výrazem tohoto úsilí je především hospodářská expanze do zahraničí, zejména do zemí Středního a Dálného východu, Afriky a Latinské Ameriky, které se snaží navázat obchodní styky se státy tábora socialismu. Německo se řadí již v současné době ve vývozu kapitálu mezi přední kapitalistické státy.

O význačném postavení Německé spolkové republiky v kapitalistickém táboře svědčí návštěva britského ministerského předsedy Macmillana, k níž došlo 8. a 9. září 1958 v Bonnu. Macmillan se snažil získat podporu spolkové vlády v urovnání sporu s Islandem o rybolovu a sporu o Kypr, v němž Adenauer nabídl zprostředkování mezi britskou a řeckou vládou. Náhradou přislíbil Macmillan Adenauerovi prosazovat zařazení otázky sjednocení Německa podle koncepce spolkové vlády na konferenci velmocí. Při jednání se projevil rozdílný názor obou států na „pásmo svobodného obchodu“, neboť západní Německo se snaží zaujmout vedoucí hospodářskou úlohu mezi evropskými kapitalistickými státy. Rovněž se musí Velká Británie smířit s úspěšným pronikáním západoněmeckých monopolů na Střední východ, kde je britský vliv čím dál tím slabší.

Ve snaze zastřít agresivní cíle proti Německé demokratické republice zaslala spolková vláda velmocem — Sovětskému svazu, Spojeným státům americkým, Velké Británii a Francii — noty požadující vytvoření společné komise pro vyřešení sjednocení Německa. Pravým cílem je však dále zhoršovat vzájemné vztahy mezi velmocemi a zejména zastřít svůj agresivní postoj proti Německé demokratické republice.

Charakteristickým rysem vnitřní politiky spolkové vlády je rozhodný postup proti komunistům a příprava nového spolkového zákona namířeného proti pokrokovým organizacím. Naproti tomu byl zrušen zákaz nacistické strany, čímž byly vytvořeny podmínky pro případné její obnovení.

K upevnění vojenského postavení Německé spolkové republiky přispělo uzavření trojstranné francouzsko-italsko-německé dohody o společném výzkumu a vývoji zbraní. Německé spolkové republice je tím dána možnost obcházet omezení stanovená Pařížskými dohodami o vývoji a výrobě atomových zbraní. Rostoucí význam, který je spolkovou vládou přikládán výzkumu, je patrný z růstu výdajů. V rozpočtovém roce 1958 je na vojenský výzkum určeno 264 milionů DM, tj. o 76,5 % více než v uplynulém rozpočtovém roce.

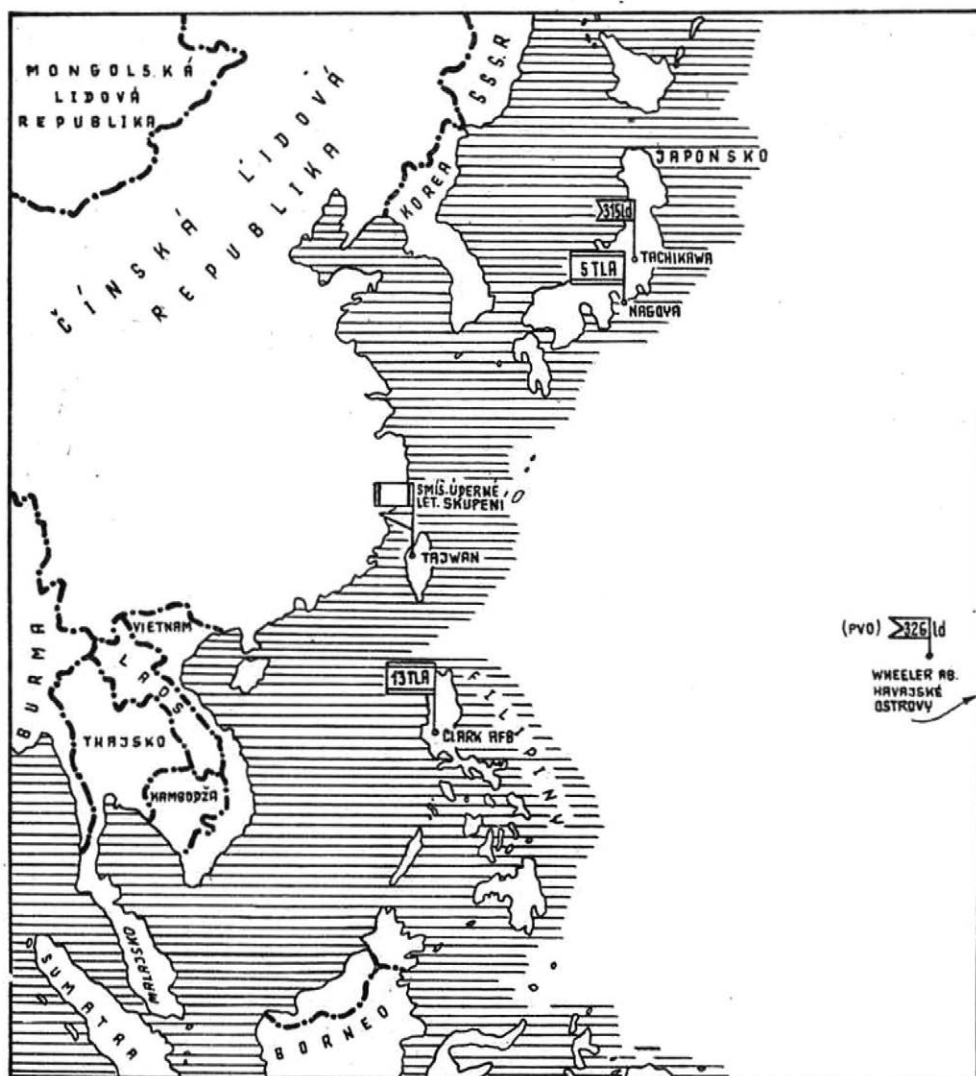
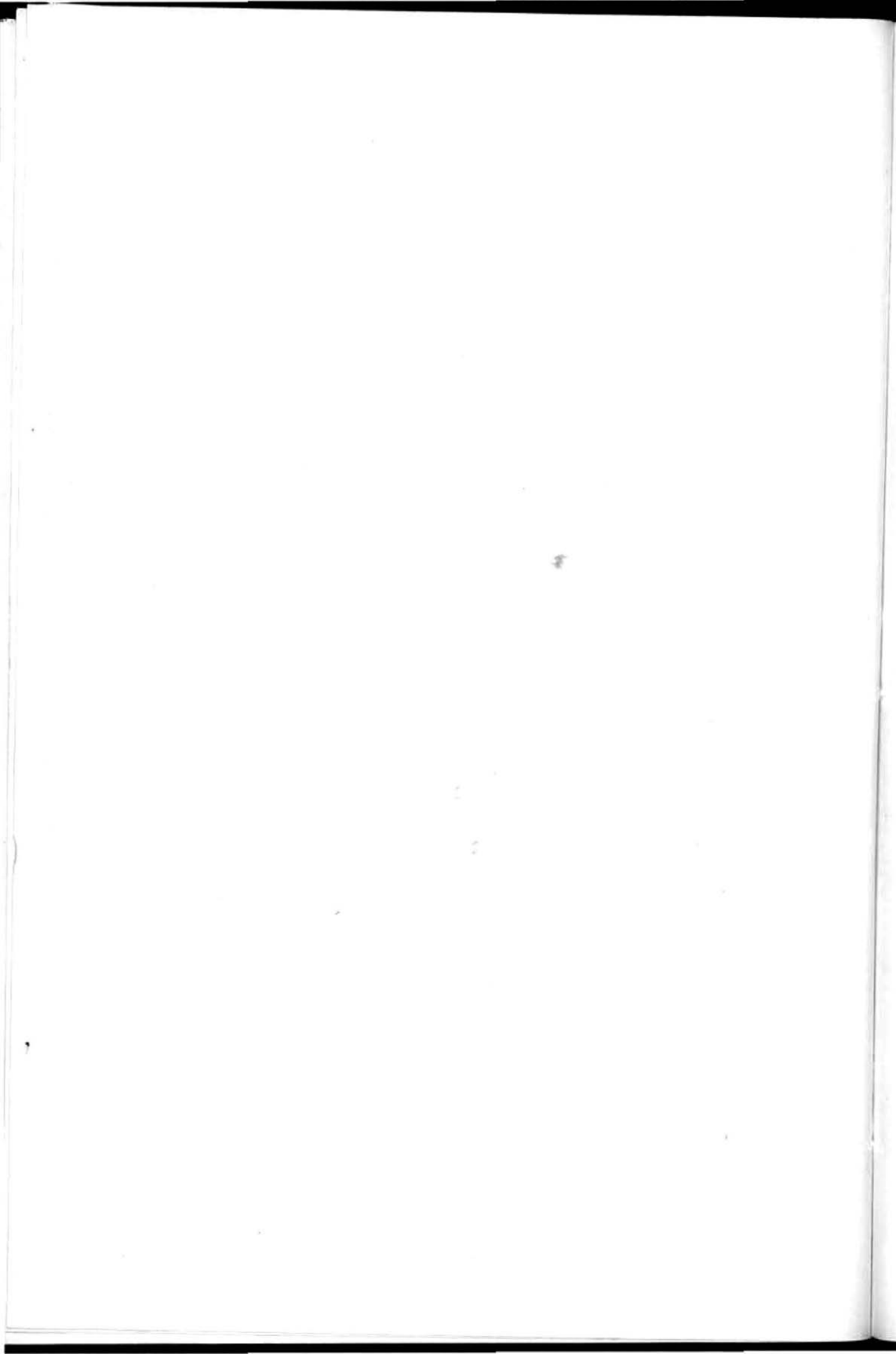

Schéma 1. ROZMÍSTĚNÍ VOJENSKÝCH VZDUŠNÝCH SIL USA NA DÁLNÉM VÝCHODĚ

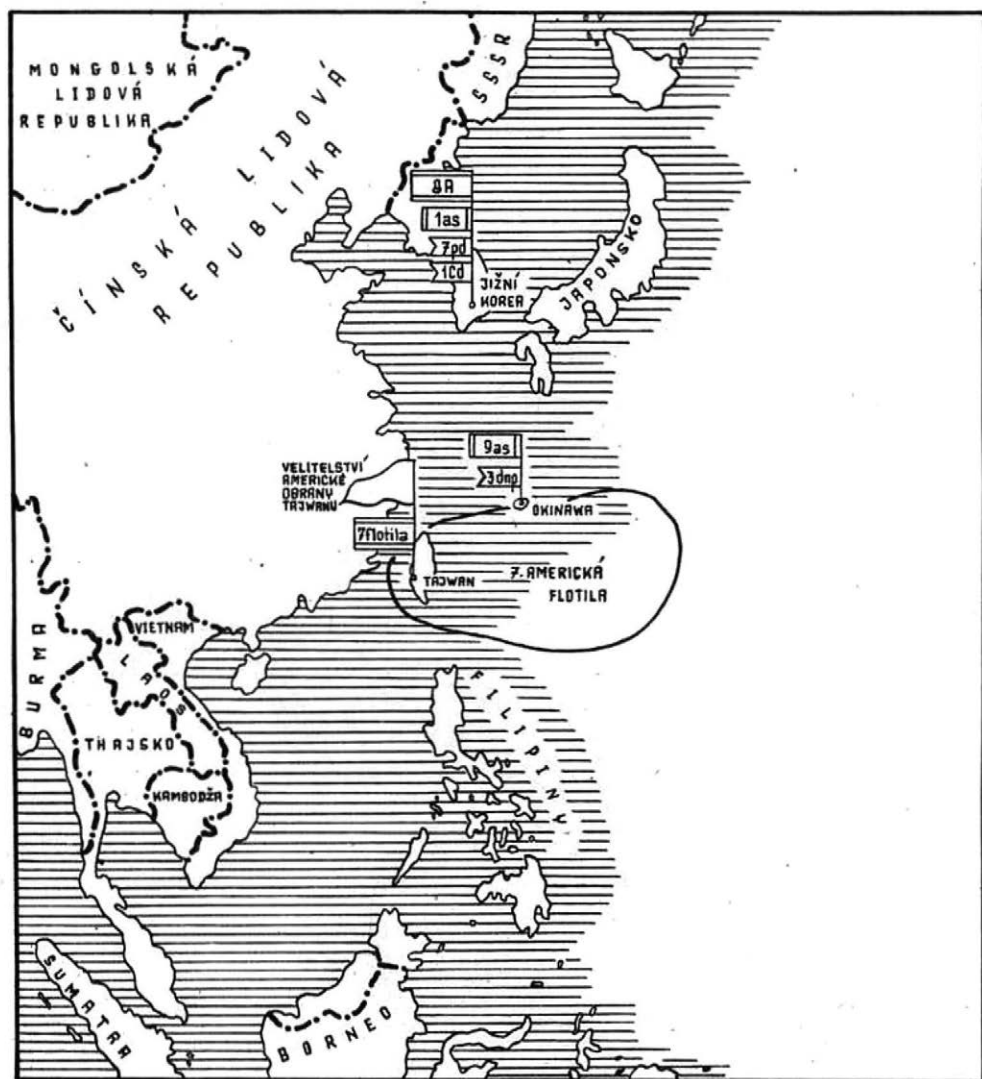
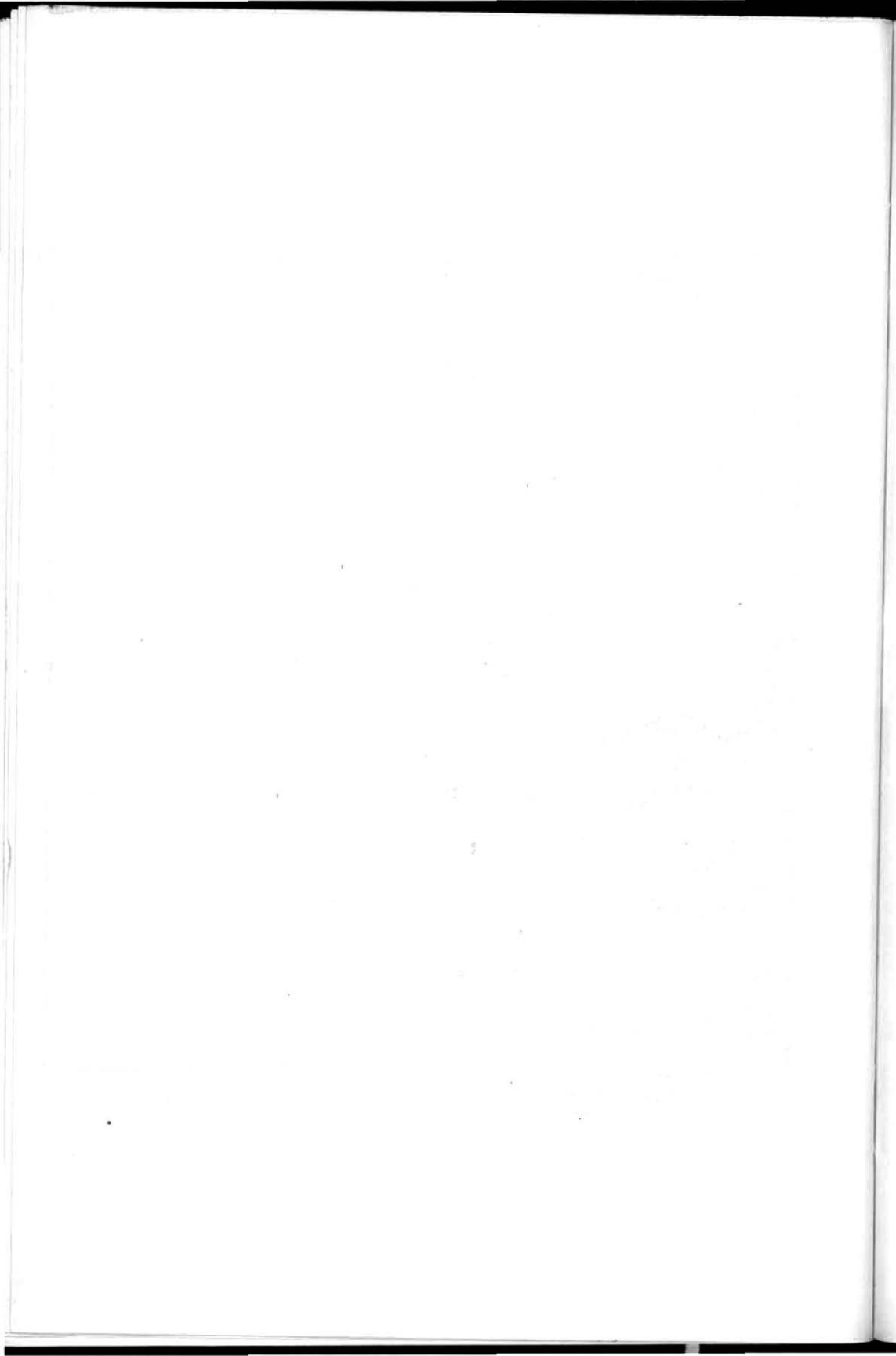

Schéma 2. ROZMÍSTĚNÍ VOJENSKÝCH NÁMOŘNÍCH A POZEMNÍCH SIL USA NA DÁLNĚM VÝCHODĚ

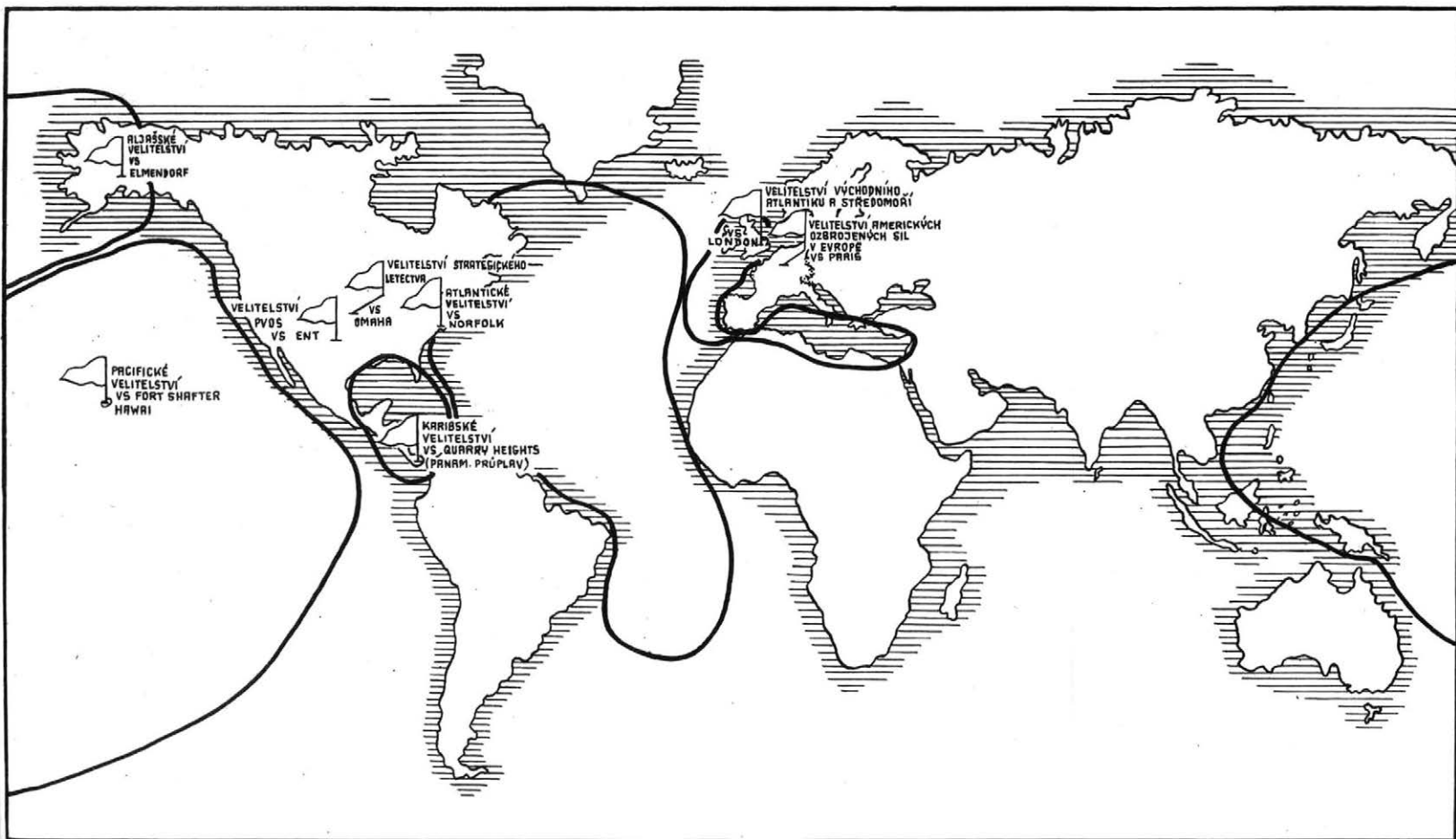
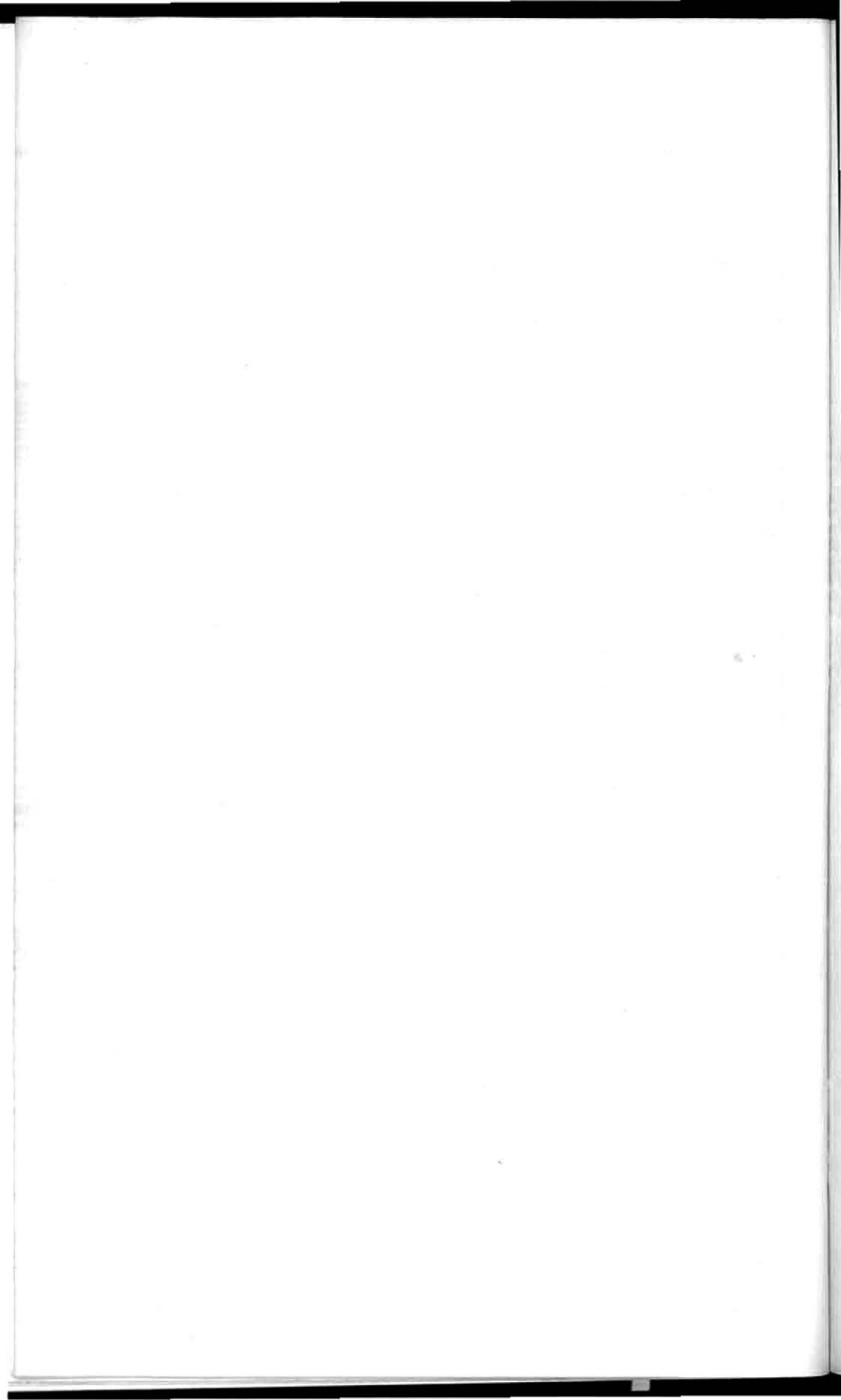

Schéma 3. PŮSOBNOST JEDNOTLIVÝCH VELITELSTVÍ USA

Tato částka nevyjadřuje však plně celkové výdaje, neboť značnou část dalších výdajů financují průmyslové podniky z vlastních prostředků.

V září se zúčastnily všechny vřícené svazky spolkové armády v celkovém počtu asi 80 000 osob a 15 000 vozidel taktických cvičení, jejichž cílem bylo přezkoušet dosažený stupeň bojeschopnosti západoněmecké armády. Cvičení bylo využito též k politickým cílům. Kromě účasti vedoucích představitelů spolkové vlády byl v tisku zdůrazňován význam silné a pohotové armády vyzbrojené nejúčinnější bojovou technikou. Podle zprávy agentury AP z 29. září prohlásil spolkový ministr obrany Strauss, že spolková armáda dosáhla dobrých výsledků v bojové přípravě; je však třeba prodloužit základní vojenskou službu z 12 na 15 měsíců, neboť dosavadní délka je příliš krátká pro výcvik plně kvalifikovaných vojáků k vedení boje v soudobých složitých podmínkách. Prodloužení by si vyžádalo omezení dodatečných vojenských cvičení.

Při cvičeních spolkové armády byla též vyzkoušena nová organizace pěší a tankové brigády.

Pěší brigáda má být složena ze dvou pěších praporů, z mechanizovaného praporu, z tankového praporu, dělostřeleckého oddílu a z jednotek dalších druhů vojsk a služeb.

Tanková brigáda má mít dva tankové prapory, mechanizovaný prapor, dělostřelecký oddíl a jednotky druhů vojsk a služeb jako pěší brigáda.

Počty osob praporů mají být sníženy asi o 25 %, zatím co počty zbraní mají být zachovány nebo zvýšeny. Početní stav brigády má být 3000 až 4000 osob.

Divise mohou být složeny ze tří až čtyř brigád. Pěší divise mohou mít buď tři pěší brigády nebo dvě pěší a jednu tankovou brigádu. Tanková divise může být složena buď ze tří tankových brigád nebo ze dvou tankových a jedné pěší brigády. Novým složením se má dosáhnout větší pohyblivosti a úderné síly svazků.

V popředí nejdůležitějších vnitropolitických událostí v evropských zemích je nástup reakčních sil ve Francii, jejichž cílem je vytvořit autoritativní režim. K zabezpečení tohoto cíle vyvinula francouzská vláda během války maximální úsilí k dosažení vítězství při hlasování o nové ústavě. Propaganda byla zaměřena na ovlivnění národního citění Francouzů poukazováním na úpadek mocenského postavení Francie, zaviněný předchozími buzoaznými vládami, a demagogickými sliby bylo slibováno voličům zvýšení hospodářské prosperity a vyřešení alžírské otázky. Za pomoci zárodkové socialistické strany a strany radikálních socialistů a za použití nejhrubších mocenských prostředků podařilo se vládě prosadit referendum téměř 83% většinou. Schválení nové ústavy dává vládě prakticky volnost jednání při uskutečňování politických cílů vytvářením nové státní moci, neboť článkem 91 a 92 schváleného návrhu nové ústavy se vládě poskytují neomezené plné moci k vydávání nařízení s platností zákonů. Tohoto práva využila vláda k úpravě volebního zákona v souvislosti s přípravami voleb do Národního shromáždění, které se budou konat 23. a 30. listopadu dvoukolovým systémem, jenž má zabezpečit podstatné snížení počtu poslanců komunistické strany Francie.

Dalším opatřením francouzské vlády je vydání tří nových výnosů, které nabyly účinnosti 6. října 1958, podle nichž je možno iternovat v koncentračních táborech na neomezenou dobu osoby podezřelé z podpory a ze sympatií k národně osvobodeneckému hnutí alžírského lidu.

De Gaulle využívá své osobní popularity k dalším politickým cílům. Přesto však nehodlá vystoupit s konkrétním programem vlády, neboť nebude moci uspokojit požadavky voličů. Proto se omezuje ve svých projevech na další sliby. V otázce Alžírka nastínil de Gaulle nereálný plán hospodářské výstavby, jehož plnění by si vyžádalo obrovských finančních nákladů, které Francie v současné době nemůže vynaložit. Vždyť jen výdaje na vedení války v Alžírsku, s jejímž ukončením nelze v dohledné době počítat, stojí ročně průměrně 700 miliard franků.

Kromě západního Německa projevuje se v poslední době zvláště výrazně italská zahraniční politika snahou o expansi monopolistického kapitálu. Podle prohlášení předsedy vlády a ministra zahraničních věcí Fanfaniho snaží se italská vláda vytvořit možnosti pro kapitálové investice v zemích Blízkého a Středního východu. Jako příklad této politiky uvedl dohodu mezi italskou a marockou vládou, podle níž se poskytuje společnosti „ENI“ (Ente Nazionale Idrocarburi) koncese na těžbu ropy v Maroku. K získání důvěry těchto oblastí snaží se Fanfani vystupovat jako zastávce nového postoje k arabskému nacionalismu. Smyslem této politiky má být — jak uvedla agentura FRANCE PRESSE — „zabezpečit větší politickou stabilitu těchto zemí a vytvořit lepší podmínky pro monopolistický kapitál“.

Úsilí italské vlády je však v rozporu s italskými kapitálovými možnostmi. Itálie nemá dostatek prostředků pro plný rozvoj vlastního hospodářství, a proto hledá finančně silné spojení, zejména západní Německo. Avšak naprostá politická, hospodářská a vojenská

závislost na americkém imperialismu a příslušnost k Severoatlantickému paktu znemožňuje Itálii dělat jinou politiku než „atlantickou“, což je v protikladu s úsilím italské vlády.

Přes dosažené úspěchy ve výstavbě spojeneckých sil a posílení reakčních sil, zejména v západním Německu a Francii, prohloubily se značně rozpory mezi členskými státy Severoatlantického paktu — Řeckem a Tureckem — v otázce Kypru. Tyto rozpory nabyly tak vážné povahy, že se je nepodařilo urovnat ani osobním jednáním vrchního velitele spojeneckých sil Severoatlantického paktu v Evropě generála Norstada. Řecko nadále odmítá vyslat své zástupce do štábu vrchního velení spojeneckých sil v jihovýchodní Evropě v Izmir a nezúčastnilo se společného cvičení pozemních sil, které se mělo konat v září v prostoru řecko-tureckých hranic. Tento stav značně narušuje jednotu spojeneckých sil v této oblasti a je považován podle britského listu Daily Mail z 30. 9. 1958 za „jednu z nejhorších politických roztržek v historii NATO“.

Výrazem úsilí o urychlení příprav členských států Severoatlantického paktu na válku je též intenzivní vývoj a zavádění nové bojové techniky do výzbroje vojsk s důrazem na zbraně hromadného ničení.

K rozšíření výroby atomových zbraní provádí britská vláda další opatření k zvýšení výroby plutonia v dalších atomových elektrárnách. Podle plánu ministerstva obrany má se zvýšit v nejbližších letech roční produkce plutonia na 2000 kg, což postačí k výrobě asi 400 atomových a vodíkových pum.

Rovněž schválení vládního programu rozvoje atomové energie ve Francii vytváří podmínky pro zahájení výroby vlastních atomových zbraní. Podle údajů časopisu „Die Welt“ z 29. 8. 1958 obsahuje program plán atomového vyzbrojení a plán výstavby atomových elektráren. Uvedením druhého atomového reaktoru do provozu má být ročně vyrobeno asi 50 kg plutonia pro vojenské účely. Schválení vládního programu je výrazem úsilí francouzské vlády o úspěšné vyzkoušení vlastní atomové pumy a o její využití k dalšímu upevnění svého vlivu mezi dosavadními atomovými kapitalistickými mocnostmi.

V rámci zavádění nové bojové techniky vojenských vzdušných sil dodala firma Lockheed Aircraft Corporation americkému letectvu prvních 20 dopravních letounů C-130 A HERCULES z celkové objednávky 300 letounů. Letoun C-130 A je čtyřmotorový, proudovrtulový, hornokřídový střední dopravní výsadkový letoun s maximální rychlostí 640 km/hod., s praktickým dostupem 12 200 m a doletem 3000 až 4800 km. Je určen pro přepravu vojsk a materiálu. Jeho letové vlastnosti vyhovují pro použití v soudobých podmínkách boje a je nejvýkonnějším středním dopravním výsadkovým letounem amerického letectva.

Britský letecký průmysl vyvinul zkušební balistickou řízenou střelu BLACK KNIGHT, podle níž mají být později konstruovány britské balistické střely středního dosahu, popřípadě mezikontinentální balistické střely. Zkušební balistická střela BLACK KNIGHT byla poprvé odpálena na pokusné střelnici ve Woomera v Austrálii. Podle zprávy z tisku bylo odpálení úspěšné.

Kanadská vláda rozhodla, že vyzbrojí své letectvo americkými řízenými střelami BOMARC a upustí od výroby stíhacích letounů ARROW, které vyvinul kanadský průmysl. Vývoj tohoto letounu stál až dosud údajně 303 milióny dolarů. Výroba sta letounů by stála asi 1,25 miliardy dolarů, zatím co vyzbrojení letectva 400 řízenými střelami BOMARC jen 164 milióny dolarů. První dvě letecké jednotky mají být vyzbrojeny do roku 1961 a budou umístěny v severním Ontáriu a severním Quebecu. Protože uvedené střely mohou nést atomovou náplň, požádá Kanada americkou vládu o tyto náplně, přes to, že americké zákony jejich prodej zakazují.

Po úspěšných zkouškách objednala Rada Severoatlantického paktu u italské firmy FIAT 198 lehkých bitevních letounů G-91, z nichž 50 letounů je určeno pro vojenské vzdušné síly Německé spolkové republiky. Přestože tento letoun je označován velením paktu za nejvíce vyhovující letoun pro potřebu vojenských vzdušných sil paktu, má být započato s dalším vývojem nové verze, jejíž výroba se předpokládá v roce 1962. Letoun G-91 se svou konstrukcí podobá americkému přepadovému stíhači SABRE F-86 a v Itálii licenčně vyráběnému letounu F-86 K firmy FIAT. Má maximální rychlost 1100 km/hod. a taktický dolet asi 3000 km; kromě palubní výzbroje může nést přídavnou výzbroj (rakety nebo pumy) pod křídly. Hlavní výhodou letounu je, že může používat travnatých letišť při poměrně krátké délce startu a přistání.

V současné době jsou dodávány Francii jako prvnímu evropskému státu americké letouny F-100 SUPER SABRE. Dosud byly těmito letouny přezbrojovány jen americké letecké jednotky.

Souběžně s výstavbou spolkové armády usiluje západoněmecké ministerstvo obrany o zavedení nejnovější bojové techniky. Za tím účelem jedná ve Spojených státech ame-

rických o dodání letounů F-104 STARFIGHTER a F 11 F-1 TIGER, ve Velké Británii o dodání letounu ENGLISH ELETRIC P 1 a ve Francii letounu MIRAGE III.

Americký letoun F-104 STARFIGHTER je jednomístný přepadový stíhač, určený k plnění úkolů protivzdušné obrany. Má maximální rychlost 2240 km/hod., dostup 24 000 m, dolet 2000 km a je vyzbrojen šestihlavňovým kanónem ráže 20 mm a dvěma řízenými střelami SIDEWINDER.

Letoun F 11 F-1 je přepadový stíhač; může plnit i úkoly bombardovacího stíhače. Má maximální rychlost 1350 km/hod., dostup 16 000 m, dolet 2000 km a je vyzbrojen čtyřmi kanóny ráže 20 mm a dvěma řízenými střelami SIDEWINDER, popřípadě střelami typu vzduch—země.

Letoun ENGLISH ELETRIC P-1 je přepadový stíhač s maximální rychlostí 1800 km/hod., dostupem 21 000 m a doletem 2200 km; je vyzbrojen dvěma kanóny ráže 30 mm a dvěma řízenými střelami FIRESTEAK.

Letoun MD 550 MIRAGE III je přepadový stíhač, který může plnit úkoly bombardovacího stíhače. Má maximální rychlost 2000 km/hod., dostup 20 000 m, dolet 1000 km a je vyzbrojen dvěma kanóny ráže 30 mm, 32 raketami ráže 68 mm a jednou řízenou střelou.

V rámci zavádění nové bojové techniky do výzbroje pozemních sil schválilo ministerstvo pozemních sil Spojených států amerických výrobu první série samonabíjecí pušky M-14 a kulometu M-60. Puška M-14 má ráž 7,62 mm, váží 3,9 kg a má praktickou rychlost střelby 40 až 65 ran/min. Má nahradit dosud používanou pušku M-1 GARAND, karabinu M-1 a M-2 a samopal M-3. Její verze M-15 s těžší hlavní a dvojnožkou nahradí lehký kulomet BROWNING M-1918. Nově zavedený kulomet M-60 je stejné ráže jako puška, váží 10,4 kg, podstavec 11,35 kg a má rychlost střelby při krátkých dávkách 100 až 200 ran/min. a při dlouhých dávkách až 600 ran/min. Do konce roku 1960 mají být všechny svazky a útvary pozemních sil a námořní pěchoty plně přezbrojeny těmito zbraněmi.

Ve vývoji řízených střel třídy země—země se intenzivně pracuje na vývoji řízené střely PERSHING, která má nahradit řízenou střelu REDSTONE. Nově vyvíjená řízená střela bude mít raketové motory s pevnou pohonnou hmotou, takže bude její skladování i příprava k odpálení podstatně jednodušší a čas potřebný k přípravě odpálení podstatně kratší.

Pro pozemní síly je vyvíjen nový pásový transportér T-113, který má vážit přibližně 10 t, tj. asi o polovinu méně než zavedený transportér M-59. Malá váha, které je dosaženo použitím lehkých slitin, umožňuje dopravu transportéru vzdušnou cestou.

V Itálii byl zkonstruován a vyroben nový raketomet s 12 raketnicemi ráže 100 mm. Odpalování raket je prováděno jednotlivě a maximální dostřel činí 7500 m. Je to první zbraň tohoto druhu vyrobená italskými zbrojovkami.

V současné době je připravována společná německo-francouzská výroba středních tanků o váze 30 t. Podle programu má Německá spolková republika vyrábět motor, podvozek a dělo tanku, kdežto Francie bude vyrábět pancéřování a věž tanku. To nasvědčuje, že velení spolkové armády nepočítá s americkými a britskými tanky jako s trvalou výzbrojí tankových jednotek.